

Encijan.

Živela je roža samotna
sred travnika tihe dni,
na bele snežnike so zrle
usak hip ji vlažne oči.

Tam gori bi rada cvetela,
kjer blizu njen bratec — nebo,
tam gori je bela sreča,
tam bi se smehljala lepó.

A roža ne more na gore,
zato je žalostna vsa.
In vetru žalost potoži,
a veter se ji smehlja.

Do neba plane veter,
pa angelu zgodbo pové,
oj, angelu, ki na nebu
prižiga zvezde svetlé.

Ko roža najlepši sen sanja,
pa pride angel z neba,
ponese rožo sred noči
na trato vrh gorá . . .

In v jutru se čudi roža
in gleda, smehlja se lepó,
saj blizu tako ji je bratec,
njen bratec — to modro nebo.

Na beli planini kraj solnca
se smeje roža vse dni;
zato ji je modro vse cvetje,
zato so ji modre oči . . .

Jos. Vandot.

Na pohodu.

Mi pevamo, mi vriskamo
in le naprej korakamo,
pri srcu pa nam je težkó,
in solza sili nam v oko.

V daljavi tam je lepši svet
in lepše petje, lepši cvet —
ah, kdaj se vrnemo, bogve,
tako je žalostno srce.

Pa kaj bi bili žalostni,
saj fantje smo, saj smo mladi,
in čez goré in čez vodé
kot veter naša pesem gre! . . .

Josip Kralj.

